

Jørgen Jensen (DKP):

Vi vil undlade at stemme for lovforslaget, og jeg vil understrege, at lovforslaget, som det foreligger her, ikke har løst problemerne omkring sikkerhed, sundhed og miljø. Derfor er vores stilling præget af det, som vi mener kan skabe den størst mulige aktivitet for dem, der nu skal løse de problemer, nemlig dem ude på arbejdspladser og i fagforeninger. Vi ved, at arbejdstilsynet ikke har kunnet løse sin opgave i de år, der er gået, og det har det ikke kunnet grundet på manglende personale, penge og beføjelser. Vi ved, at der er givet og stadig væk gives for mange urimelige dispensationer, og vi ved også, at der anvendes materialer og produktionsformer, som er skadelige for de mennesker, der arbejder i produktionen. Vi ved også alle sammen, at den kemiske industri vil udvikle sig og i løbet af en snes år vil omfatte 80 pct. af al produktion. Vi ved også, at de grænseværdier, som benyttes, først og fremmest tager hensyn til produktion, konkurrenceevne og produktivitet. Vi ved også, at skifteholdsarbejde er skadeligt, og vi ved, at der er produktivitetsfremmende lønsystemer, som udnyttes på en sådan måde, at de skader dem, der er beskæftiget. Vi ved også, at de enkelte, fagforeningerne og sikkerhedsrepræsentanterne ej heller med dette lovforslag vil få mulighed for at stoppe arbejde, der er farligt. Vi ved, at der er behov for bedriftslæger, vi ved, der er behov for omfattende lægeundersøgelser. Vi ved også, at arbejdsmedicinske klinikker er en forudsætning for, at vi kan få det erfaringsmateriale og den forskning, som er nødvendig for en bedriftssundhedstjeneste. Vi ved også, at ansvarsområdet fortsat er uklart, her tænker jeg ikke alene på diskussionen omkring § 23, men også på, at der er en række beføjelser til arbejdsministeren bl.a. om anvendelse af materialer og andet. Hvad nu, hvis ministeren ikke kan få politisk mulighed for at gribe ind og vi i løbet af nogle år står over for den kendsgøring, at der er mennesker, som er gået til eller blevet skadet for livet, fordi der ikke blev grebet ind? Hvem har så ansvaret? Det har folketingset. Men hvad med de mennesker, som er blevet ramt?

Vi ved også, at denne lovgivning som sagt ikke giver den løsning af de mange problemer, som man havde forventet ude

på arbejdspladserne, og derfor er det nødvendigt med en øget aktivitet i arbejderklassen for at rette op på de skævheder, der er her. Så kan man spørge: hvordan fremmer man denne aktivitet? Her bliver jeg nødt til at sige, at den borgerlige fløj har jo tydeligt under udvalgsbehandlingen og også ved behandlingen her i salen vist, hvor deres interesser ligger, og man kan ikke adskille kampen for bedre sikkerhed og miljø fra den almindelige fordelingskamp.

Jeg må sige til socialdemokratiet, at jeg tror ikke, at den skamrosning af lovforslaget, som vi fik frem under anden behandling, gavner mulighederne for aktivitet i arbejderklassen. Det er nødvendigt at sige til den, at denne lov ikke har løst nogen af de problemer, der ligger. Så kunne man sige: skulle man så stemme nej? Det er jo rigtigt, som hr. Gert Petersen pegede på, at på enkelte områder er der direkte forringelser, men når vi ikke stemmer imod, er det, fordi vi heller ikke vil lade det indtryk stå tilbage, at loven har forhindret, at der kan rettes op på skævhederne. Vi mener, at ved at undlade at stemme vil vi sige til arbejderklassen: der er mulighed for at forbedre forholdene ved jeres aktivitet, men det er også forudsætningen for, at man kan tale om, at der er sat ind for sundhed, sikkerhed og miljø på arbejdspladserne.

Glensgård (FP):

Indtil repræsentanten for kristeligt folkeparti var på talerstolen i denne omgang, havde vi håbet, at der dog var et større mindretal, som ville markere, at økonomien i industrien med dette lovforslag simpelt hen er galmandsværk.

Da kristeligt folkeparti nu meddeler, at man alligevel stemmer for lovforslaget, så må vi bare atter konstatere, at kristeligt folkepartis idé om, at man vil kæmpe for de selvstændige, også her har lidt et knæk.

Kurt Hansen (VS):

Jeg skal ikke benægte, at der i dette lovforslag kan være visse bitte små forbedringer, de er selvfølgelig få, men én af dem mener jeg er de 30 mill. kr., der nu er bevilget til oplysning og information for sikkerhedsrepræsentanterne.

Derudover er jeg meget enig i det, som hr. Jørgen Jensen var inde på, og jeg vil